

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.235/2020/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. év június hó 24. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatali vesztegetés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2020. október 1. napján kihirdetett 28.B.554/2019/48. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség az állam terhén marad.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Terhelt1 vádlottat a Fővárosi Törvényszék a 2020. év október hó 1. napján kihirdetett 28.B.554/2019/48. számú ítéletével 4 rendbeli hivatali vesztegetés büntette [Btk. 293. § (1) bekezdés, (2) bekezdés I. fordulat] miatt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását öt évi próbaidőre felfüggesztette. A vádlottal szemben 40.000 euró erejéig vagyonekmozgást rendelt el. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, és a terhelt a végrehajtás elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe ugyancsak a végrehajtás elrendelése esetére beszámítani rendelte az előzetes fogva tartásban töltött időt is akként, hogy egy napi őrizetben töltött idő egy napi szabadságvesztésnek felel meg. A terheltet részben marasztalta a bűnügyi költségben, míg 330.396 Ft tekintetében megállapította, hogy a költséget az állam viseli.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére jelentett be fellebbezést a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése mellőzése és

a vádlottal szemben pénzbüntetés, valamint közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása érdekében.

[3] A vádlott védője írásban nem indokolt fellebbezést jelentett be felmentésért.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.827/2020/4. számú átiratában az ügyész fellebbezését módosított tartalommal tartotta fenn. A tényállás személyi részét hiányosnak értékelte, mivel az elsőfokú bíróság a vádlott személyi körülményeit nem teljeskörűen rögzítette; az iratok alapján indokoltnak tartotta a tényállás kiegészítését azzal, hogy a vádlott nő, házasságából egy gyermeke született, akinek részbeni eltartásáról a vádlott köteles gondoskodni. Kérte az elsőfokú ítélet 3. oldal 4. bekezdésében szereplő közigazgatási bíróság összege tekintetében tett megállapítást a tényállás részének tekinteni. Álláspontja szerint a törvényszék logikusan megindokolta, hogy a vádlotti vallomással szemben miért a tanúk vallomására, valamint az egyéb okirati bizonyítékokra alapította a tényállást. Kifejtette, hogy a tényállás megállapítása, valamint a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga és kötelessége, így a releváns bizonyítékok újra értékelése útján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló védői fellebbezés eredményre nem vezethet. Helytállónak ítélte a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, ezen keresztül szándékára, továbbá a bűnösségére levont következtetést, valamint a cselekmény minősítését is.

[5] Álláspontja szerint ugyanakkor - noha az elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta az enyhítő és súlyosító körülményeket -, a szabadságvesztés büntetés felfüggesztése törvénysértő, mert nem szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat. Utalt a bűncselekmények halmazatára, a büntetés kiszabásánál irányadó középérték tartamára, amely 4 év 6 hónap szabadságvesztésnek felel meg. Az elsőfokú bíróság ettől jelentősen, a törvényi minimum irányába tért el. Álláspontja szerint a korrupciós cselekmények tárgyi súlya és a bűnösségi körülmények értékelése semmiképpen nem vezethet a kiszabott szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztéséhez, ezért annak mellőzését, valamint közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását tartotta szükségesnek. A vagyonelkobzás intézkedés összhangban áll a 78/2009. számú BK véleményben írtakkal, ugyanakkor az elsőfokú ügyész által bejelentett fellebbezésnek a pénzbüntetés kiszabására irányuló részét nem tartotta fenn, mivel álláspontja szerint a kötelező pénzbüntetés alkalmazásának feltételei nem állnak fenn, hiszen a haszonszerzési célzat a tényállásból nem állapítható meg. Nézete szerint a büntetési célok sem indokolják a szabadságvesztés, a közügyektől eltiltás, az igen magas összegű vagyonelkobzás alkalmazása mellett a pénzbüntetés kiszabását. A kifejtettek alapján a tényállás személyi részének a kiegészítését, a szabadságvesztés büntetés végrehajtása próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzését és közügyektől eltiltás kiszabását indítványozta.

[6] Az ítéltábla a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[7] Az ítéltábla a fellebbezéseket a 2020. évi LVIII. törvény 211. § (2) és (4) bekezdése alapján tanácsulésen bírálta el figyelemmel arra, hogy nyilvános ülés kitűzését az ügyész, a vádlott és védője sem kérte. A Kormány 330/2021. (VI.21.) Korm. rendelete értelmében a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló a 2020. évi LVIII. törvény 76-82. alcímében foglalt

rendelkezések, köztük a tanácsülésen történő elbírálást lehetővé tevő szabály [211 § (2) bekezdés 2. fordulat] 2021. december 31. napjáig alkalmazhatók.

[8] A felülbírálat terhelt védője fellebbezésének tartalmára figyelemmel a Be. 590. § (1) bekezdése alapján teljes körű volt. A másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, az eljárást perrendszerűen folytatta le.

[9] A törvényszék az ügyben releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is megvizsgálta, egybevetette, majd a tényállást a logika szabályai szerinti értékelése eredményeként mérlegeléssel állapította meg.

[10] A tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésének a) pontja alapján kis részben szorult kiegészítésre, ez a hiányosságként jelentkező megalapozatlanság az iratok tartalma alapján a Be. 593. § (1) bekezdésének a) pontjában írtak szerint orvosolható volt.

[11] A másodfokú bíróság a vádlott személyi körülményeit kiegészíti azzal, hogy a vádlott nő, házasságából egy gyermeke született, akinek részbeni eltartásáról a vádlott köteles gondoskodni. (terhelt honosítási kérelme és a saját kézzel írt önéletrajza az elsőfokú bíróság iratok 19. sorszáma alatt).

[12] Az elsőfokú ítélet 3. oldalának 1. bekezdésében írt tényállást a másodfokú bíróság akként pontosítja, hogy az intézkedő pénzügyőrök közölték a vádlottal, hogy közigazgatási eljárás keretében közigazgatási bírságot szabnak ki vele szemben.

[13] A fenti tényállás pontosítására a kihallgatott tanú1 és tanú2 pénzügyőrök nyomozati (nyomozati iratok 45. oldal, valamint a 54. oldal) és tárgyalási vallomása (48. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal, 9. oldal) alapján került sor, akik egybehangzóan állították, hogy a vádlottal először a közigazgatási bírság kiszabásának tényét, majd az elvégzett számításokat követően annak pontos összegét (29.919.000 forint) is közölték.

[14] A másodfokú bíróság a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a fentiek szerint kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

[15] Helyesen foglalt állást a törvényszék, amikor a vádlott védekezésével szemben a vádlottal szemben intézkedő pénzügyőrök, tanú2 és tanú1, valamint tanú3 és tanú4 tanúknak a lényegre nézve tett egyező vallomására alapította az ítéleti tényállást. A tanúk vallomásában mutatkozó kisebb eltérések nem az ügy fő kérdéseire vonatkoztak, és nem voltak alkalmasak arra, hogy a tanúk vallomásának hitelességét megingassák.

[16] A törvényszék részletesen vizsgálta a vádlottnak a magyar nyelv ismeretét kétségbevonó állítását, és ezzel kapcsolatosan azt a védekezését, mely szerint a közigazgatási eljárásban nyelvi nehézségek vezettek arra, hogy a pénzügyőrök félreértették a 10 perc cigarettaszünetre vonatkozó kézmozdulatát, azt tévesen 10.000 euró felkínálásának

tekintették. Az elsőfokú bíróság nem pusztán a vádlott honosításával kapcsolatos dokumentumokat szerezte be, hanem tanúként hallgatta ki a honosítási eljárás során ügyintézőként eljáró tanú5-öt is. tanú5 tanú vallomása, valamint a pénzügyőrök előadása alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottat a magyar nyelvtudás hiánya nem akadályozta a kommunikációban, ellenkezőleg a vádlott elemi szinten tudott magyarul kommunikálni a pénzügyőrökkel és a vádlott által tett ajánlat tekintetében félreértésről sem lehetett beszélni; a vádlott egyértelmű ajánlatot tett négyszer 10.000 euró átadására az eljárás elkerülése érdekében. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság indokoltan vetette el a vádlottnak a magyar nyelvismeretét cáfoló védekezését.

[17] Noha a vádlott védője felmentést célzó fellebbezését nem indokolta meg, a fellebbezés nyilvánvalóan az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték értékelési tevékenység támadását célozta, ami nem vezethetett a másodfokú eljárásban eredményre, mivel az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amely a bizonyítékok logikus, okszerű mérlegelésének az eredménye volt. E bizonyítékoknak a vádlott védekezéséhez igazodó szempontok szerinti átértékelésére az eljárásjogi tilalmazottságán túl indokot sem látott a másodfokú bíróság.

[18] Az eljárás során feltárt bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett Terhelt1 vádlott büntető jogi felelősségére, és cselekményeinek minősítése is mindenben megfelelt a büntető anyagi jogszabályoknak.

[19] Az elsőfokú bíróság hiánytalanul tárta fel a büntetés kiszabását befolyásoló enyhítő és súlyosító körülményeket, helyesen volt figyelemmel arra is, hogy a bűncselekmény elkövetési magatartásai közül a vádlott a legenyhébbet valósította meg, tehát a pénz átadására nem került sor. Ezen túlmenően a vádlott nem négy különböző alkalommal, hanem egyetlen ajánlattétellel valósította meg a 4 rendbeli korrupciós bűncselekményét, amely a súlyosító körülményként értékelt kettőt meghaladó halmazat súlyát, jelentőségét némileg mérsékelte.

[20] Ezekre a szempontokra is figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben az alsó határt meghaladó, helyesen a 4 év 3 hónap középértéket el nem érő tartamú kettő év szabadságvesztést szabott ki, amelynek végrehajtását a törvény szerinti leghosszabb próbaidőre, öt évre felfüggesztett. A büntetlen előéletű vádlottal szemben a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat, ezért a másodfokú bíróság az ügyész fellebbezésében indítványozott szabadságvesztés felfüggesztésének mellőzését, valamint közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását nem tartotta indokoltnak. A vagyonekbeavatkozás intézkedés alkalmazása összhangban áll a 78/2009. számú BK véleményben írtakkal. Az ítéltábla egyetértett a Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával abban a kérdésben, hogy a büntetési célok nem indokolják a szabadságvesztés, az igen magas összegű vagyonekbeavatkozás alkalmazása mellett a pénzbüntetés kiszabását.

[21] A törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása, az őrizetben töltött idő beszámítása, a bűnügyi költség viselésére kötelezés szintén törvényesek voltak.

[22] A fent kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 28.B.554/2019/48. számú ítéletét helyes indokai folytán a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróság döntésével, ezért a másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 615. § (1) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Budapest, 2021. év június hó 24. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 28.B.554/2019/48. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.230/2020/12. számú végzése folytán 2021. év június hó 24. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 202. június hó 24. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke